

Cartea lui Daniel – Numărul o sută optzeci și șase

Făgăduința Paniumului: Descoperirea despre Pecetluirea Finală și Strigătul de la Miezul Noptii

Jeff Pippenger
2024-04-16

La Panium, care era Cezareea lui Filip, care corespunde versetelor treisprezece până la cincisprezece din capitolul unsprezece al cărții lui Daniel, care este istoria în care coarnele republican și protestant împlinesc enigma de a fi al optulea care este dintre cei șapte, care este istoria în care Sigiliul lui Dumnezeu este întipărit în mod permanent asupra celor o sută patruzeci și patru de mii, și istoria sosirii soliei Strigătului de la Miezul Noptii, Hristos a dat o făgăduință poporului Său din zilele de pe urmă.

Na-ndabwira kandi nti: Uri Petero, kandi kuri uru rutare ni ho nzubaka Itorero ryanjye; kandi amarembo y'ikuzimu ntazarinesha. Kandi nzaguha imfunguzo z'ubwami bwo mu ijuru: kandi icyo uzaboha mu isi kizaba kiboshywe mu ijuru; kandi icyo uzabohora mu isi kizaba kibohowe mu ijuru. Matayo 16:18, 19.

Perioada sigilării, care a început la 11 septembrie 2001, când clădirile mărețe ale orașului New York au fost doborâte, și care se încheie la legea duminicală ce va veni curând, a fost rânduită de Alfa și Omega. Chiar ultima parte a perioadei repetă însăși prima parte a perioadei. La 11 septembrie 2001, Domnul Și-a condus poporul înapoi la cărările cele vechi, unde, între alte adevăruri, ei au descoperit „de șapte ori”, așa cum fusese găsit în zilele împăratului Iosia. Atunci ploaia târzie a început să stropească, și a început un proces de punere la probă care a produs o separare a două clase de închinători.

În împlinirea capitolului doi din Habacuc, cele două hărți sacre au fost descoperite și au devenit o emblemă a acelei perioade istorice. La fel de semnificativ, „dezbateră” din capitolul doi al cărții Habacuc a început, între metodologia „linie peste linie”, care este metodologia ploii târzii, în opoziție cu metodologia protestantismului apostat, care fusese adoptată în mod progresiv de adventism începând cu răzvrătirea din 1863.

Isus a făgăduit că le va da poporului Său din zilele de pe urmă „cheile Împărăției” și, făcând astfel, Se referă la metodologia biblică corectă, care conține cheile profetice necesare pentru a recunoaște, a stabili și a proclama mesajul Strigătului de la Miezul Noptii și al Marii Strigări.

„Ceii care au comuniune cu Dumnezeu umblă în lumina Soarelui Neprihănirii. Ei nu-L dezonorează pe Răscumpărătorul lor, stricându-și calea înaintea lui Dumnezeu. Lumina cerească strălucește asupra lor. Pe măsură ce se apropie de încheierea istoriei acestui pământ, cunoașterea lor despre Hristos și despre profețiile privitoare la El sporește mult. Ei sunt de o valoare infinită în ochii lui Dumnezeu, căci sunt în unitate cu Fiul Său. Pentru ei, Cuvântul lui

Dumnezeu este de o frumusețe și o încântare fără seamăn. Ei îi văd importanța. Adevărul li se descoperă. Doctrina întrupării este învăluită într-o blândă strălucire. Ei văd că Scriptura este cheia care descură toate tainele și rezolvă toate dificultățile. Cei care n-au fost dispuși să primească lumina și să umble în lumină nu vor putea înțelege taina evlaviei, dar cei care n-au ezitat să-și ia crucea și să-L urmeze pe Isus vor vedea lumină în lumina lui Dumnezeu.” The Southern Watchman, 4 aprilie 1905.

Те, кого представляет Пётр, то есть сто сорок четыре тысячи, суть те, кто принимает Лаодикийскую весть, пришедшую 11 сентября 2001 года, которая ныне повторяется с июля 2023 года. Лаодикийская весть, пришедшая в 1856 году, была возросшим познанием «семи времён»; и когда Христос соединяет мёртвые кости, а затем оживляет их, они переходят от Лаодикийского движения третьего ангела к Филадельфийскому движению ста сорока четырёх тысяч. Этот переход совершается посредством Слова Христова, ибо они освящаются Его Словом, и Его Слово есть «истина», и Его Слово есть «ключ», отпирающий Его Слово.

Și îngerului bisericii din Filadelfia scrie-i: Acestea le spune Cel Sfânt, Cel Adevărat, Cel ce are cheia lui David, Cel ce deschide și nimeni nu va închide, și închide și nimeni nu va deschide: Știu faptele tale; iată, ți-am pus înaintea o ușă deschisă, pe care nimeni nu o poate închide; fiindcă ai puțină putere, și ai păzit cuvântul Meu, și n-ai tăgăduit Numele Meu. Apocalipsa 3:7-8.

Metodologia „linie peste linie” este cheia pe care Hristos a fâgăduit-o poporului Său din zilele de pe urmă în lupta de la „porți”. O „poartă” este o biserică.

Iacob s-a trezit din somnul lui și a zis: „Cu adevărat, Domnul este în locul acesta, iar eu n-am știut.” Și s-a înfricoșat și a zis: „Cât de înfricoșător este locul acesta! Aceasta nu este alta decât casa lui Dumnezeu, și aceasta este poarta cerului.” Geneza 28:16, 17.

Lupta de la porți reprezintă luptele religioase care au loc între adevăr și rătăcire, iar rătăcirea religiei Greciei este poarta iadului, iar religia adventismului laodiceean apostat este, de asemenea, o poartă. Poarta adventistă laodiceeană reprezintă locul unde se împlinesc dezbaterea din Habacuc.

În ziua aceea, Domnul oștirilor va fi o cunună de slavă și o diademă de frumusețe pentru rămășița poporului Său, un duh de judecată pentru cel ce șade la judecată și tărie pentru cei ce întorc bătălia la poartă. Dar și aceștia s-au rătăcit din pricina vinului și, din pricina băuturii tari, s-au abătut din cale; preotul și prorocul s-au rătăcit din pricina băuturii tari, sunt copleșiți de vin, s-au abătut din cale din pricina băuturii tari; rătăcesc în vedenie, se poticnesc în judecată. Căci toate mesele sunt pline de vărsături și de necurăție, așa încât nu mai este niciun loc curat. Pe cine va învăța el cunoașterea? Și cui îi va face să înțeleagă învățătura? Celor înțărcați de lapte, celor depărtați de la sân? Căci poruncă peste poruncă, poruncă peste poruncă; rând peste rând, rând peste rând; puțin aici, puțin acolo. Da, prin buze bâlbâitoare și printr-o altă limbă va vorbi El acestui popor. El le zisese: „Iată odihna, lăsați pe cel obosit să se odihnească”; și: „Iată locul de înviore.” Dar ei n-au voit să asculte. De aceea, cuvântul Domnului le va fi: poruncă peste poruncă, poruncă peste poruncă; rând peste rând, rând peste rând; puțin aici, puțin acolo;

ca să meargă, să cadă pe spate, să fie zdrobiți, prinși în laț și capturați. De aceea, ascultați cuvântul Domnului, oameni batjocoritori, care stăpâniți peste acest popor care este în Ierusalim. Isaia 28:5-14

Ključevi kraljevstva jesu riječi Svetoga pisma, koje Riječ daje Božjem narodu posljednjih dana.

„În Cuvânt există adevăruri care, asemenea filoanelor de minereu prețios, sunt ascunse sub suprafață. Comoara ascunsă este descoperită pe măsură ce este căutată, așa cum un miner caută aur și argint. Dovada adevărului Cuvântului lui Dumnezeu se află în Cuvântul însuși. Scriptura este cheia care descuie Scriptura. Înțelesul adânc al adevărilor Cuvântului lui Dumnezeu este descoperit minții noastre prin Duhul Său.”

„Biblia este marea carte de învățătură pentru elevii din școlile noastre. Ea învață întreaga voință a lui Dumnezeu cu privire la fiii și fiicele lui Adam. Ea este regula vieții, învățându-ne despre caracterul pe care trebuie să-l formăm pentru viața viitoare. Nu avem nevoie de lumina palidă a tradiției pentru a face Scripturile inteligibile. Tot atât de bine am putea presupune că soarele de la amiază are nevoie de pâlpâirea făcliei pământești pentru a-și spori slava. Rostirile preotului și ale predicatorului nu sunt necesare pentru a-i salva pe oameni de rătăcire. Cei care consultă Oracolul divin vor avea lumină. În Biblie, fiecare datorie este făcută limpede. Fiecare lecție dată este inteligibilă. Fiecare lecție ni-l descoperă pe Tatăl și pe Fiul. Cuvântul este în stare să-i facă pe toți înțelepți pentru mântuire. În Cuvânt, știința mântuirii este descoperită în mod clar. Cercetați Scripturile, căci ele sunt glasul lui Dumnezeu care vorbește sufletului.”
Testimonies, volumul 8, 157.

Cheile pe care Hristos le-a dat bisericii din zilele de pe urmă au aceeași putere pe care o aveau atunci când i-au fost date lui Petru.

„Petru exprimase adevărul care este temelia credinței bisericii, iar Isus l-a onorat acum ca reprezentant al întregului trup al credincioșilor. El a spus: «Îți voi da cheile Împărăției cerurilor; și orice vei lega pe pământ va fi legat în ceruri; și orice vei dezlega pe pământ va fi dezlegat în ceruri.»”

„Cheile împărăției cerurilor” sunt cuvintele lui Hristos. Toate cuvintele Sfintei Scripturi sunt ale Lui și sunt incluse aici. Aceste cuvinte au putere să deschidă și să închidă cerul. Ele declară condițiile în temeiul cărora oamenii sunt primiți sau respinși. Astfel, lucrarea celor care propovăduiesc Cuvântul lui Dumnezeu este o mireasmă de viață spre viață sau de moarte spre moarte. A lor este o misiune împovărată de urmări veșnice.” Hristos, Lumina lumii, p. 413.

Puterea care se manifestă prin cuvintele Sale, atunci când este pusă în mâinile oamenilor, se întemeiază pe principiile identificate în Cuvântul Său. Cel mai simplu, poate, și poate cel mai profund, este că adevărul se întemeiază pe mărturia a doi.

„O altă rea gravă care se ivise în biserică era aceea că frații se dădeau în judecată unii pe alții. Se făcuse o bogată prevedere pentru rezolvarea dificultăților dintre credincioși. Hristos Însuși dăduse îndrumări clare cu privire la felul în care trebuiau să fie aplanate asemenea chestiuni. «Dacă fratele tău va păcătui împotriva ta», sfătuiseră Mântuitorul, «du-te și mustră-l între tine și el singur; dacă te va asculta, ai câștigat pe fratele tău. Dar dacă nu te va asculta, mai ia cu tine

unul sau doi, pentru ca orice vorbă să fie sprijinită pe mărturia a doi sau trei martori. Și dacă nu va voi să-i asculte, spune-l bisericii; iar dacă nu va voi să asculte nici de biserică, să fie pentru tine ca un păgân și ca un vameș. Adevărat vă spun că orice veți lega pe pământ va fi legat în cer; și orice veți dezlega pe pământ va fi dezlegat în cer.» Matei 18:15–18.” Faptele apostolilor, 304.

Hi ha almenys tres testimonis geogràfics del període en què els cent quaranta-quatre mil són segellats al Crit de Mitjanit. Recordant el fet que, al crit de mitjanit, ja és massa tard per obtenir l'oli, trobem el testimoni geogràfic de la reunió de camp d'Exeter que ofereix una il·lustració del punt en què el poble de Déu dels darrers dies és segellat, i trobem aquesta veritat representada per la geografia de Cesarea de Filip, i també pel testimoni de la batalla de Pànim, als versets tretze al quinze de Daniel capítol onze. Potser és una mica imprecís identificar aquests tres testimonis com a geogràfics, però faig servir aquest terme perquè la geografia és certament part de l'escenari tant a Exeter com a Cesarea de Filip. Jesús situa Pere dins de la geografia profètica en què els cent quaranta-quatre mil es troben en els darrers dies. Després dóna una ordre.

Și îți voi da cheile Împărăției cerurilor; și orice vei lega pe pământ va fi legat în ceruri; și orice vei dezlega pe pământ va fi dezlegat în ceruri. Atunci le-a poruncit ucenicilor Săi să nu spună nimănui că El este Isus Hristosul. De atunci înainte, Isus a început să le arate ucenicilor Săi că trebuie să meargă la Ierusalim și să sufere multe din partea bătrânilor, a preoților celor mai de seamă și a cărturarilor, și să fie omorât, iar a treia zi să învieze. Atunci Petru L-a luat deoparte și a început să-L mustre, zicând: Ferească-Te Dumnezeu, Doamne: să nu Ți se întâmple așa ceva. Dar El S-a întors și i-a zis lui Petru: Înapoia Mea, Satano: tu ești o pricină de poticnire pentru Mine, căci gândurile tale nu sunt la lucrurile lui Dumnezeu, ci la cele ale oamenilor. Matei 16:19–23.

Cuvântul „Exeter” este numele unui oraș din Devon, Anglia. Etimologia sa poate fi urmărită până în engleza veche, unde era cunoscut sub numele de „Exanceaster” sau „Execestre”. Se crede că numele derivă din cuvintele din engleza veche „Exe” (referindu-se la râul Exe, pe care este situat orașul) și „ceaster” (însemnând „fort roman” sau „oraș împrejmuit cu ziduri”). Prin urmare, „Exeter” înseamnă fie „fortul de pe râul Exe”, fie „orașul împrejmuit cu ziduri de lângă râul Exe”. Geografia asociată cu sosirea și împlinirea Strigătelor de la Miezul Noptii în istoria millerită identifică un loc în care era apă, reprezentând revărsarea Duhului Sfânt, și un punct în care Dumnezeu ridică o oaste pentru a proclama solia către lume, despre care Sora White ne informează că a mers ca un „val uriaș”. Un val uriaș nu este pur și simplu apă de râu; este apă supraîmputernicită.

Istoria millerită a fost împlinirea pildei celor zece fecioare, iar atunci când cei o sută patruzeci și patru de mii vor fi aduși la încheierea timpului sigilării, ei vor repeta semnele de hotar identificate la începutul timpului sigilării, precum și istoria adunării de tabără de la Exeter. Un înger se va coborî cu un mesaj de punere la probă care trebuie să fie mâncat. Acest mesaj va conduce la temelii și va confrunta cele două clase cu „cele șapte vremi” din Leviticul douăzeci și șase. El va include Descoperirea lui Isus Hristos, care este reprezentată de Petru ca o acceptare a faptului că Isus a fost uns ca Hristosul, atunci când simbolul divin a coborât în chip de porumbel, prefigurând 11

septembrie 2001. El va include înțelegerea că Isus este divinul Fiu al lui Dumnezeu și, de asemenea, că, prin faptul că Isus a luat asupra ființei Sale divine trupul omenirii decăzute, El este și Fiul omului.

Adevărurile acestea vor produce două clase de închinători, așa cum au făcut și după 11 septembrie 2001. Cele două clase au fost reprezentate la adunarea de tabără de la Exeter, căci la acea adunare de tabără fusese ridicat un cort de către un grup din Watertown, care a respins solia Strigătului de la Miezul Noptii așa cum a fost prezentată prin Samuel Snow. Ei au ținut adunări contrafăcute, atât de zgomotoase și de emoționale, încât conducătorii adunărilor lui Snow au mers la ei și i-au înștiințat să se liniștească. La adunarea de tabără s-au manifestat două clase, și amândouă pretindeau a fi asociate cu apa, dar una era o contrafacere și îi reprezenta pe cei neînțelepți care erau fără untdelemn. Grupul din cortul de la Exeter era oastea care era cetatea, care era și o fortăreață, căci ei preînchipuiau oasele uscate și moarte ale lui Ezechiel, care sunt ridicate ca o oștire puternică la solia Strigătului de la Miezul Noptii.

În istoria în care se manifestă aceste două clase, Petru le-a reprezentat pe amândouă. Mărturisirea lui, prin care L-a identificat pe Isus ca fiind Hristosul și Fiul lui Dumnezeu, a fost produsă prin inspirația Duhului Sfânt, căci Hristos i-a spus limpede: „Carnea și sângele nu ți-au descoperit lucrul acesta, ci Tatăl Meu, care este în ceruri.” Când Isus i-a înștiințat apoi pe ucenici despre cruce, Petru, lipsit în acel moment de influența Duhului Sfânt, L-a luat pe Hristos deoparte „și a început să-L mustre, zicând: Să Te ferească Dumnezeu, Doamne: să nu Ți se întâmple așa ceva. Dar El S-a întors și i-a zis lui Petru: Înapoia Mea, Satano: tu Îmi ești o pricină de poticnire; căci tu nu cugești la lucrurile lui Dumnezeu, ci la cele ale oamenilor.”

Izbucnirea emoțională a lui Petru s-a aliniat cu închinarea emoțională care avea loc în cortul din Watertown atunci când Samuel Snow prezenta solia Strigătului de la Miezul Noptii. La acel nivel, Petru îi reprezintă pe aceia care sunt candidați să se numere printre cei o sută patruzeci și patru de mii. Acei candidați reprezintă o clasă care are untdelemnul, care este Duhul Sfânt, și este solia și este caracterul, iar cealaltă clasă este lipsită de untdelemn. În cadrul de la Cezareea lui Filip, Hristos a început să descopere „că trebuie să meargă la Ierusalim și să pătimească multe lucruri din partea bătrânilor și a mai-marilor preoților și a cărturarilor, și să fie omorât, iar a treia zi să învieze.”

Dezamăgirea ucenicilor atunci când acele evenimente s-au împlinit în realitate la cruce este istoria pe care sora White o folosește pentru a ilustra dezamăgirea din 22 octombrie 1844 și dezamăgirea evreilor la trecerea Mării Roșii, cu oștirea lui Faraon strângându-se asupra lor și cu apele mării înaintea lor. Toți acești martori identifică legea duminicală care urmează să vină în curând, iar descoperirea versetelor treisprezece până la cincisprezece din Daniel unsprezece oferă mărturia evenimentelor care conduc la acea lege duminicală. Făcând astfel, ei reprezintă și „partea din profeția lui Daniel referitoare la zilele din urmă”.

Vom continua acest studiu în articolul următor.

“O cercetare atentă a tipurilor și antitipurilor a condus la observația că răstignirea lui Hristos a avut loc chiar în ziua din ciclul anual al ceremoniilor date lui Israel în care era înjunghiat

mielul pascal. Nu avea oare și curățirea sanctuarului, prefigurată prin Ziua Ispășirii — care cădea în ziua a zecea a lunii a șaptea — să aibă loc tot în chiar ziua din an celebrată în tip? (vezi Tragedia veacurilor, 399). Aceasta, potrivit adevăratei socoteli mozaice a timpului, ar fi fost 22 octombrie. La începutul lunii august 1844, la o adunare de tabără din Exeter, New Hampshire, această concepție a fost prezentată și a fost acceptată ca data împlinirii profeției celor 2300 de zile. Pilda celor zece fecioare din Matei 25:1–13 a căpătat o semnificație deosebită — zăbovirea mirelui, așteptarea și ațipirea celor care așteptau nunta, strigătul de la miezul nopții, închiderea ușii etc. Solia că Hristos urma să vină la 22 octombrie a ajuns să fie cunoscută sub numele de „strigătul de la miezul nopții”. „«Strigătul de la miezul nopții», a scris Ellen White, «a fost vestit de mii de credincioși.» Ea a adăugat:”

„Ca un val uriaș de marea, mișcarea [lunii a șaptea] a cuprins țara. Din cetate în cetate, din sat în sat și până în locurile îndepărtate de la țară, ea a înaintat, până când poporul lui Dumnezeu, care aștepta, a fost pe deplin trezit. — Tragedia veacurilor, 400.”

„Viteza cu care s-a răspândit solia este descrisă de scriitorii citați de L. E. Froom:

„Bates a consemnat că mesajul de la Exeter „a zburat, ca și cum ar fi fost purtat pe aripile vântului”. Bărbați și femei se grăbeau pe calea ferată și pe apă, cu diligența și călare, cu pachete de cărți și ziare, distribuindu-le „la fel de îmbelșugat ca frunzele toamnei”. White a spus: „Lucrarea dinaintea noastră era să zburăm în fiecare parte a aceluși câmp întins, să dăm alarma și să-i trezim pe cei adormiți.” Iar Wellcome adaugă că mișcarea a izbucnit asemenea apelor eliberate ale unui baraj. Câmpuri de grâne coapte au fost lăsate în picioare, nerecoltate, iar cartofi ajunși la deplină maturitate au fost lăsați ne scoși din pământ. Venirea Domnului era aproape. Nu mai era acum timp pentru asemenea lucruri pământești.—The Prophetic Faith of Our Fathers, Vol. IV, p. 816.

„Ca martor ocular și participantă la mișcare, Ellen White a descris caracterul lucrării care se accelera rapid:“

„Credincioșii au văzut cum îndoiala și nedumerirea lor au fost înlăturate, iar nădejdea și curajul le-au însuflețit inimile. Lucrarea era lipsită de acele extreme care se manifestă întotdeauna atunci când există o însuflețire omenească fără influența călăuzitoare a Cuvântului și a Duhului lui Dumnezeu... Ea purta trăsăturile care caracterizează lucrarea lui Dumnezeu în fiecare veac. Era puțină bucurie extatică, ci mai degrabă o adâncă cercetare a inimii, mărturisirea păcatului și părăsirea lumii. Pregătirea pentru întâmpinarea Domnului era povara sufletelor agonizante...“

„«Dintre toate marile mișcări religioase de la zilele apostolilor încoace, niciuna n-a fost mai lipsită de imperfecțiunea omenească și de vicleniile lui Satana decât aceea din toamna anului 1844. Chiar și acum, după trecerea multor ani [1888], toți cei care au luat parte la acea mișcare și care au rămas statornici pe platforma adevărului încă simt influența sfântă a acelei lucrări binecuvântate și mărturisesc că ea a fost de la Dumnezeu.—Ibid., 400, 401.»

„În ciuda dovezilor unei lucrări care străbătea țara și atrăgea mii de oameni în părtașia celei de-a Doua Veniri și a faptului că aproximativ două sute de slujitori din diferite biserici s-au unit în răspândirea soliei, [Vezi C. M. Maxwell, Tell it to the world, pp. 19, 20.] bisericile

protestante, luate în ansamblu, au respins-o și au folosit toate mijloacele aflate la îndemâna lor pentru a împiedica răspândirea credinței în apropiata venire a lui Hristos. Nimeni nu îndrăznea să pomenească, într-un serviciu divin, speranța apropiatei veniri a lui Isus, dar pentru aceia care așteptau evenimentul lucrurile stăteau cu totul altfel.”

„Ellen White je opisala kako je to izgledalo:“

„Fiecare clipă mi se părea prețioasă și de cea mai mare însemnătate. Simțeam că făceam o lucrare pentru veșnicie și că cei nepăsători și neinteresați se aflau în cea mai mare primejdie. Credința mea era neumbrită și mi-am însușit pentru mine prețioasele făgăduințe ale lui Isus....“

„Prin cercetare stăruitoare a inimilor și prin mărturisire smerită am ajuns, în spirit de rugăciune, până la vremea așteptării. În fiecare dimineață simțeam că prima noastră datorie era să dobândim dovada că viețile noastre erau în rânduială înaintea lui Dumnezeu. Ne dădeam seama că, dacă nu înaintam în sfințenie, aveam cu siguranță să dăm înapoi. Interesul nostru unii pentru alții a crescut; ne rugam mult unii cu alții și unii pentru alții.“

„Adunarea noastră avea loc în livezi și dumbrăvi, pentru a avea părtășie cu Dumnezeu și pentru a-I înălța cererile noastre, simțind mai limpede prezența Sa atunci când eram înconjurați de lucrările Sale din natură. Bucuriile mântuirii ne erau mai necesare decât hrana și băutura noastră. Dacă nori ne întunecau mintea, nu îndrăzneau să ne odihnim sau să dormim până când nu erau risipiți prin conștiința primirii noastre de către Domnul.—Life Sketches of James White and Ellen G. White (1880), 188, 189.” Arthur White, The Ellen White Biography, volumul 1, 51, 52.